

Thậm chí trong tuấn lữ vừa qua là đồng đội tại Pakistan. Trên đồng đội với công đồng 7.7 đã khiến cho hơn 300 người thiệt mạng và nhiều người khác có thể còn bị vùi lấp dưới những căn nhà vách đất. Những người bị vùi lấp đó không thể nào ra khỏi nếu không có người bên ngoài đào xới để kéo ra. Thưa quý vị, đó cũng là hình ảnh của thế giới con người trong thời đại. Trong hai tuần liên tiếp, chúng ta nói về vấn đề tại Liban. Tại Liban là nạn đói chung của nhân loại: “Mọi người đều phải chết.” Hậu quả của tại là sự chết. Đây chính xác là cái chết thân xác nhưng cũng là chết tâm linh nghĩa là bị xa lìa khỏi Nguơn Sợng là Đức Chúa Trời, Đấng tạo dựng chúng ta. Con người làm gì trong hoàn cảnh chết này? Người chết không thể nào cứu được người chết như cảnh đồng đội tại Pakistan. Cũng vậy, con người chúng ta vì đều là tội nhân, vì đều chết nên không ai có thể cứu ai được. Chính vì vậy mà chúng ta cần đến Phúc Âm. Phúc Âm là chương trình cứu rỗi nhân loại của Đức Chúa Trời. Tất cả những công việc của con người như làm công việc hay gì để thoát con người đều không đem lại kết quả vì một lý do duy nhất đó là vì là con người tội lỗi nên nhau, chúng ta không thể cứu nhau được. Chúng ta đều là phạm nhân cùng bị giam trong tù, không ai có thể phóng thích ai cả. Chúng ta đều là tội nhân đều vì Thiên Chúa nên chết mình Thiên Chúa mới có thể ân xá và cứu chúng ta.

Pascal nói rằng: “Thế giới này là một căn phòng riêng lẻ của bị khóa chết bên ngoài. Toàn thể nhân loại bị giam trong đó, người khôn ngoan, tri thức chung quanh, gần với vách tường hàng ngàn, những người chết nát thì già. Tất cả đều muốn tìm một lối thoát.” Thưa quý vị đó là hình ảnh đích thực của con người trong mọi thời đại. Những điếm căn bản của Phúc Âm chúng ta đã thảo luận trong các tuần qua là:

1. Mọi người đều là tội nhân.
2. Ân phạt của tại là sự chết.
3. Con người không thể tự cứu.

Chính vì ba lý do này mà con người cần đến Phúc Âm. Con người trong tình trạng tuyệt vọng hoàn toàn, xa lìa Thiên Chúa vì tội lỗi và không có cách nào để trở về với Thiên Chúa chí công, chí thiện. Thế thì, con người trong mọi thời đại cũng đã nhận ra, nhận ra cách tìm đường trở về với Thiên Chúa qua những công việc của mình. Con người đã tìm đường quay trở lại với Thiên

Chúa qua nhiều cách như tu thân tích đức, làm lành lánh dữ, khổ tu, tuân giữ các quy luật đạo đức, v.v... Tất cả cách hình thức tôn giáo, nói chung, là những phương cách con người dùng để đức cữu rời hay giải thoát. Đây là những cách sống đáng đức độ cao nhưng vốn dĩ là mọi cách sống của con người không thể giải quyết vấn đề những chết không thể cứu người chết, đức người tù không thể phóng thích nhau hay có thể giải thoát vách tường ngỗ hình như căn phòng tội của Pascal thì tất cả cũng đều là sự sống để tìm một lối thoát!

Chúng ta hãy nhìn vào vốn dĩ như thế này để thấy rõ: tôn giáo là cách sống của con người để vươn đến Thiên Chúa, vươn đến chân thiện mầu. Chúng ta giải quyết những con người trên hành tinh này, mọi người có nhu cầu thật cao nhưng chúng ta lại phải rời xa vì hợp lực của trái đất kéo chúng ta xuống. Phúc Âm, trái lại, là phương cách, là con đường để Trỗi dậy, vì vậy mọi có thể đem con người ra khỏi tội lỗi. Thế nên giá trị sống cho cái chết của Chúa Giê-xu, chính là chi phí của nỗi liên Trỗi và chết, Thiên Chúa công chính với con người tội lỗi vì trên thập giá, tội là đưa vào bản án chết Chúa Giê-xu gánh thay cho chúng ta, vốn dĩ tội lỗi của con người mọi đức giải quyết để tha mãi công lý của Đức Chúa Trỗi.

Câu Kinh Thánh đưa tiên tôi đức cho quý vị nghe mọi tuôn trào như thế này:

Mọi người đều đã phạm tội, thiêu u một vinh quang của Đức Chúa Trỗi (Thi Rô-ma 3:23)

Hai chữ chúng ta cần để ý là “thiêu u một” hay “hết một.” Cách sống của con người, dù tất cả đều đầu đưa không để đức tiêu chuần của Thiên Chúa. Chúng ta tội lỗi và vươn lên nên không bao giờ để đến Đức Chúa Trỗi đức. Chỉ một mình Đức Chúa Trỗi, với chương trình và phương cách của Ngài trên xuống mọi có thể đến với con người. Tôn giáo là đường lối của con người có vươn đến Đức Chúa Trỗi còn Phúc Âm là phương cách Đức Chúa Trỗi dùng để đem con người trở lại với Ngài. Những người bắt đầu sống mới như căn nhà đổ nát trong cơn động đất cần phải có người bên ngoài cứu sống, như phạm nhân trong tù, phải có lính phóng thích của tòa án, như người bên ngoài căn phòng tội tắm máu của thì người bên trong mới ra đức. Cũng vậy, Phúc Âm bên ngoài tội lỗi mọi cứu đức con người tội lỗi.

Chính vì vậy, Chúa Giê-xu tuyên bố:

Ta là đường đi, chân lý và sự sống. Chẳng biết Ta thì không ai đức đến với Cha (Phúc Âm Giăng 14:6)

Đây là lời tuyên bố khó chấp nhận vì câu này cho thấy Chúa Giê-xu là con độc duy nhất để trở về với Thiên Chúa. Đây không phải là lời tuyên bố vô căn cứ nhưng là lời tuyên bố dựa vào thực trạng của con người. Thực trạng của con người là con người tội lỗi bị phân cách khỏi Thiên Chúa. Con người không thể cứu hay người này cứu người khác vì cùng đều là tội nhân nhau. Vì vậy, chính mình Chúa Giê-xu là con người vô tội mới có thể cứu con người có tội. Chính nhờ vậy, Chúa Giê-xu cũng đã làm mất đi sự đau khổ phẫn nộ của người con người. Không có phẫn nộ này hay cách này con người không thể được cứu. Phẫn nộ hay phẫn nộ cách đó là cái chết của Chúa. Chúa Giê-xu phải trả giá hay lãnh án thay cho chúng ta, dựa vào đó, Thiên Chúa mới có thể tha tội cho chúng ta. Chúng ta là tội nhân. Thiên Chúa không thể nhiên tha tội cho chúng ta. Chúng ta phải chịu án hay phải có người chịu án thay, Thiên Chúa mới có thể tha tội cho chúng ta. Thật quý vị, đó chính là Phúc Âm, là Tin Mừng cho con người tội lỗi. Đó là phương cách Đức Chúa Trời dùng để cứu người con người.

Phúc Âm là chương trình của Đức Chúa Trời nhằm đòi hỏi sự đáp ứng của con người. Đức Chúa Trời đã làm tất cả, đã xong phần của Ngài, nhưng con người chúng ta thì sao? Chúng ta đáp ứng như thế nào với điều Thiên Chúa đã làm cho chúng ta? Thiên Chúa đã bắt buộc chúng ta phải trả Thiên Chúa với con người qua cái chết của Chúa Giê-xu. Chính chúng ta đã được bắt buộc phải bắt buộc đi, phải đi qua chính chúng ta mới đến được với Đức Chúa Trời. Chúng ta bắt buộc lên chính chúng ta này để đến với Đức Chúa Trời qua đức tin của chúng ta. Đức tin của chúng ta nơi Chúa Cứu Thế Giê-xu là bắt buộc cuối cùng trong năm bắt buộc của Phúc Âm. Tôi trình bày câu chuyện Phúc Âm này cho quý vị vì tôi đã tiếp nhận Phúc Âm đó và kinh nghiệm nhận được của Thiên Chúa. Tôi mong quý vị cũng có cùng kinh nghiệm nhận được đó. Kính mời quý vị mở rộng tâm hồn, để đức tin mình nơi Chúa Giê-xu hôm nay để kinh nghiệm nhận được của Đức Chúa Trời dành cho quý vị.